

Arrest

nr. 137 036 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 19 september 2014 tot niet inoverwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij volmacht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 januari 2013 wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd.

1.2. Op 11 september 2014 dient de raadsman van verzoeker, die op dat tijdstip wordt vastgehouden, per volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in de hoedanigheid van verzoeker als meerderjarig kind ten laste van een Belgische ouder. Deze aanvraag steunt op artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 19 september 2014 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij volmacht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 11/09/2014 heeft de advocaat van :

Naam: B Voornaam: A Nationaliteit: Marokko (...)

Zich aangemeld om, in naam en voor rekening van A.B., per volmacht een aanvraag in te dienen in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag bij volmacht wordt niet in overweging genomen om de volgende redenen :

Artikel 52 § 1, 1e lid van het Vreemdelingenbesluit (d.d. 08/10/1981) bepaalt:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. "

Het model van de bijlage 19ter vermeldt uitdrukkelijk dat de vreemdeling 'zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden', waarbij het begrip 'zich aanbieden' in Van Dale-Groot Woordenboek der Nederlandse taal, in de taalkundige betekenis wordt omschreven als 'zich vertonen', 'zich vervoegen bij', 'verschijnen voor'. En dat 'deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan één aan de betrokkene werd afgegeven'. terwijl nergens in het model enige ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde.

Daarnaast stipuleert artikel 52 §1, 3e lid in fine van de Vreemdelingenwet dat de burgemeester of zijn gemachtigde "geen bijlage 19ter overhandigt"

Zowel artikel 52 §1, 3de lid in fine van het Vreemdelingenbesluit, als de bijlage 19ter vereisen dus expliciet dat een vreemdeling zich persoonlijk aanbiedt bij het indienen van een dergelijke aanvraag en dat deze niet bij volmacht kan worden ingediend.

Bovendien is het belang van de persoonlijke aanbieding van de aanvrager gelegen in de noodzaak te kunnen nagaan of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, en aldus misbruik tegen te gaan en identiteitscontrole mogelijk te maken. Er bestaat rechtspraak van de RvV waarin dit standpunt bevestigd wordt (o.a. RvV arrest nr. 13.813 van 31 januari 2008, RvV arrest nr.5.283 van 20 december 2007 en arrest nr 2.442 van 20 oktober 2007, zie www.rvv-ccce.be)

De bijlage 19ter heeft als bijlage bij het K.B. van 08.10.1981 dezelfde waarde als het dispositief van het K.B. en is dus reglementair van aard. De bewoordingen van deze bijlage 19ter evenals deze van artikel 52 van voormeld KB verplichten de aanvrager zich persoonlijk te begeven naar het gemeentebestuur, en laten niet toe dat de aanvraag bij volmacht geschiedt.

In casu blijkt dat de betrokken vreemdeling, de heer A.B., zich niet in persoon heeft aangeboden bij het gemeentebestuur.

De geldigheid van de voorgelegde volmacht en de identiteit van betrokkene kan in casu niet worden gegarandeerd. De handtekening op de volmacht stemt niet overeen met handtekening van de heer A.B. die voorkomt op andere officiële documenten zoals zijn paspoort.

Bovendien is het zo dat betrokkene de gelegenheid heeft gehad om in persoon een verblijfsaanvraag in te dienen in functie van zijn Belgische vader, namelijk in de periode voorafgaand aan de vasthouding d.d. 15.07.2014, hetgeen hij heeft nagelaten.

Er is geen enkele wettelijke basis voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging via volmacht.

Bijgevolg is niet voldaan aan de reglementaire bepalingen van het K.B. van 8 oktober 1981, meer bepaald artikel 52 § 1 van het K.B. van 08/10/1981, om in aanmerking te komen voor de afgifte van een bijlage 19ter.”

1.3. Op 20 september 2014 wordt verzoeker gepatrieerd naar Marokko.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Ter terechtzitting werpt de Raad ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang gezien het inreisverbod van 5 januari 2013, dat niet werd aangevochten en dus definitief is, en gezien het gegeven dat verzoeker op 20 september 2014 werd gerepatriëerd.

De raadsman van verzoeker geeft aan te volharden in het belang bij het beroep. Hij merkt ten eerste op dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met de vreemdelingenwet, daar er geen rechtsgrond in kan worden teruggevonden volgens dewelke een dergelijke aanvraag niet in overweging wordt genomen indien deze bij volmacht wordt ingediend. Ten tweede verwijst verzoekende partij naar de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM. Ten derde haalt de raadsman met betrekking tot het inreisverbod aan dat er sprake is van twee aparte procedures met verschillende rechten die naast elkaar bestaan en dat *“deze procedurele mogelijkheid niet leidt tot bepaalde rechten”*.

In toepassing van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg kan worden ingediend in zoverre het familielid deze Belgische onderdaan begeleidt of zich bij hem of haar voegt en de aanvraag indient bij het Belgische gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. Verzoeker bevindt zich niet meer op het Belgische grondgebied nu hij op 20 oktober 2014 werd gerepatriëerd naar Marokko. Indien de bestreden beslissing wordt vernietigd, dan valt de aanvraag terug open. Daargelaten de vraag of de aanvraag, gezien het inreisverbod van 5 januari 2013, in overweging kan worden genomen, kan de burgemeester van de stad Antwerpen niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet langer op het grondgebied aanwezig is, en dus niet meer in het Rijk verblijft noch zijn Belgische vader begeleidt of zich bij hem voegt. Bijgevolg zal de burgemeester dan ook niet kunnen overgaan tot de afgifte van een bijlage 19ter. Een vernietiging van de bestreden beslissing levert verzoeker dan ook niet meer enig voordeel op. De Raad dient dan ook geen uitspraak meer te doen over de kwestie of een aanvraag via volmacht kan worden ingediend ten behoeve van een vreemdeling die in een gesloten centrum verblijft.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, en voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn familieleden in België een familieleven leidt alsook een privéleven heeft opgebouwd in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een Belg en hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor

de staat om het recht op familieleden te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het familie- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het familie- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een familie- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het familie- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het familie- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat hij "*niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst*". Dit zeer algemeen en vaag betoog omvat echter geen concrete gegevens die duidelijk aantonen waarom het onmogelijk zou zijn om het familie- en privéleven elders of in zijn land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn familieleden hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een familie- en privéleven in Marokko of elders.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit moet worden voorafgegaan door een aanvraag, ingediend in het land van herkomst, tot opheffing of opschorting van het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd en definitief is. Met betrekking tot het inreisverbod moet worden opgemerkt dat niets verzoeker verhindert om, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting omwille van humanitaire redenen van het opgelegde inreisverbod te vragen om op die manier op legale wijze België terug binnen te komen ten einde zijn gezinsleven, mits op voldoende wijze aannemelijk gemaakt en mits het voldaan zijn aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, verder te zetten. Elementen met betrekking tot eerbiediging van het privé- en gezinsleven kunnen worden aangehaald in het kader van een aanvraag tot opheffing of intrekking van het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familie- en privéleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn familieleden hem bezoeken in zijn land van herkomst. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn familieleden en zijn familieleden met hen verder te onderhouden. (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het betoog van de raadsman van verzoeker ter terechtzitting laat niet toe anders te besluiten.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES